

Arrest

nr. 164 135 van 15 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en sjjiitische moslim van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit X, Bagdad, Centraal-Irak. Door omstandigheden zou u na uw derde lager middelbaar met school gestopt zijn. U zou sindsdien altijd als bakker hebben gewerkt. In 2013 zou u, met een vennoot, uw eigen bakkerij geopend hebben in Hay Amel. Als bakker zou u geregeld brood hebben weggegeven aan arme mensen uit de buurt. U zou ook dagelijks brood geleverd hebben aan 'Fawj' 3 - 'Iiwa' 5 die in de buurt waar uw bakkerij gevestigd was. U zou goed bevriend geweest zijn met de verantwoordelijke van de fawj, 'muqadem' Bassem, een soenniet.

Sinds januari 2015 zou 'Asaab al Haqq' tweewekelijks, soms wekelijks, bij u in de bakkerij zijn langs geweest en geld van u of uw zakenpartner hebben geëist. U diende telkens tussen de 250 à 400 \$ te betalen. Toen u de militieleden meedeelde dat u zwaar verlies leed door die betalingen, zou u hard zijn geslagen. Asaab al Haqq zou u tevens verboden hebben het brood weg te geven aan de armen. Ook andere winkeliers uit uw buurt zouden gelijkaardige problemen gekend hebben met Asaab al Haqq. Op 2 maart 2015 zou één van de winkeliers, Jasem, geweigerd hebben om Asaab te betalen. De dag nadien zou Jasem voor zijn winkel zijn doodgeschoten. Op 27 maart 2015 zouden leden van Asaab al Haqq bij u zijn langs geweest en u gevraagd hebben om gif te mengen in het brood dat u voor muqadem Basssem moest bakken. Ze zouden u duidelijk gemaakt hebben dat ze hem uit de weg wilden en hem wilden vervangen door een sjiit. U zou hen hebben geantwoord dat u dat niet kon en dit niet zou doen, waarop ze u aanraadden om toch nog eens goed na te denken want als 'Haji' - u heeft geen idee wie dit is - zou te weten komen dat u geweigerd had zou hij u gedood worden. Ze deelden u mee dat ze de dag nadien zouden terugkomen om uw antwoord te kennen. U zou uw zakenpartner vervolgens hebben ingelicht en hebben meegedeeld dat u misschien Irak zou verlaten. De volgende dag zou u onderweg geweest zijn om gist te kopen voor uw bakkerij toen u rond de middag door één van uw medewerkers werd opgebeld met de melding dat de bakkerij beschoten was en uw zakenpartner was neergeschoten. Naar uw mening werd Yousef neergeschoten als een bedreiging naar u toe omdat Haji waarschijnlijk lucht gekregen had van uw weigering gif te mengen in het brooddeeg voor Basssem. Nadat u dit nieuws vernam zou u niet meer naar huis zijn teruggekeerd maar bij een vriend in Salehiya zijn ondergedoken. Diezelfde dag zou u nog via uw zus vernomen hebben dat uw bakkerij in brand werd gestoken en vernield was. Uw broer Hassoun zou vervolgens uw paspoort naar Salehiya hebben gebracht en de dag nadien zou u vanop Bagdad luchthaven naar Turkije zijn gereisd. Na een maand zou u Turkije verlaten hebben richting Griekenland. Vandaaruit zou u met het vliegtuig en een vals paspoort naar België zijn gereisd. U zou op 25 mei 2015 in België zijn aangekomen en diende op 26 juni 2015 een asielaanvraag in. Na uw aankomst zou u via telefonisch contact met uw zus Ferdous vernomen hebben dat vanaf juni-juli 2015 Asaab el Haqq om de twee dagen bij uw vader thuis zou zijn binnengevallen, uw vader geslagen hebben en naar u, de slechterik die niet naar hen geluisterd had, gevraagd hebben. Op 25 augustus 2015 zou uw vader thuis door onbekenden zijn doodgeschoten. U vermoedt dat uw vader door dezelfde personen met wie u voordien problemen kende werd gedood en dit omwille van u. In september 2015, na de begrafenis van uw vader zouden uw beide broers Irak verlaten hebben. Ze verblijven thans in Turkije. Een tweetal weken na de dood van uw vader zou u voor het laatst contact hebben genomen met Ferdous. Bij het laatste contact zou zij u gezegd hebben dat ze ook Irak zou verlaten met haar gezin.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten, die u via een vriend vanuit Irak werden opgestuurd, neer : uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een woonkaart, de overlijdensakte van uw moeder, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw broer Raed, kopieën van drie foto's van uzelf in de bakkerij, een kopie van de achterkant van uw vaders identiteitskaart, kopieën van twee foto's van uw vernielde bakkerij en een DHL-verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet dient immers te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Zo dient er allereerst te worden op gewezen dat uw verklaringen afgelegd op het CGVS niet in overeenstemming zijn met hetgeen u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), in de vragenlijst van het CGVS. U verklaarde op het CGVS dat u sinds januari 2015 verplicht werd om (twee)wekelijks honderden dollars aan Asaab al Haqq te betalen. In maart 2015 zou Asaab u gevraagd hebben om gif te mengen in het brood dat u bakte voor Fawj 3 om zo uw soennitische vriend muqadem Basssem te doden. U zou dit geweigerd hebben waarop Asaab u aanraadde nog eens goed na te denken. Ze zouden de dag nadien zijn terugkomen om uw definitieve antwoord te kennen, zo stelden ze. Echter, de dag nadien zouden ze zijn teruggekeerd en uw zakenpartner hebben neergeschoten. Later die dag zouden ze uw bakkerij in brand gestoken hebben waarbij deze volledig werd vernield. U haalde voorts nog aan dat u na uw vertrek door Asaab werd gezocht. In juni-juli zouden ze om de twee dagen bij uw vader thuis zijn langsgedaan op zoek naar u (zie gehoorverslag CGVS p. 5, 12, 17 ev.). Echter, voor de DVZ verklaarde u enkel dat u problemen kende met Asaab al Haqq omdat u soms brood weggaf aan arme mensen en dit was niet naar hun zin. Asaab zou de deur van uw bakkerij vernield hebben en uw bakkerij beschoten hebben.

U verklaarde nog dat u door Asaeb werd bedreigd en uiteindelijk, mede door de onveilige situatie in Irak, besloot om uw land van herkomst te verlaten (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U maakte geen enkele melding van het feit dat u sinds januari 2015 vele dollars moest betalen aan Asaeb, door hen gevraagd werd om uw vriend muqadem Basssem te vergiftigen, dat uw zakenpartner vervolgens werd neergeschoten en uw bakkerij volledig werd vernield. Indien deze feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan kan logischerwijs worden verondersteld dat u deze eveneens op de DVZ zou hebben aangehaald, temeer dat het allemaal feiten betreffen die mee aan de basis lagen van uw beslissing uw land van herkomst te verlaten. Dat u evenmin melding maakte van de invallen die om de twee dagen plaatsvonden bij uw vader vanaf juni 2015, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw interview op de DVZ vond immers pas plaats eind juni 2015, i.c. 24 juni 2015, zodat u ook deze feiten wel degelijk reeds eerder kon hebben vermeld indien uw verklaringen de waarheid bevatten. Na confrontatie met deze bevindingen kon u hiervoor geen aannemelijke uitleg geven. U hield het erop dat u het wel had gezegd maar dat het niet werd genoteerd. Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS dat u alle redenen voor uw vlucht in grote lijnen had kunnen vertellen alsook dat hetgeen vermeld staat in uw DVZ-verslag overeenkomt met wat u toen op de DVZ heeft verteld (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en 31).

Los van voorgaande ondermijnen ook volgende bevindingen verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo mag het allereerst ten zeerste verbazen dat Asaeb u op 27 maart 2015 direct inlichtte over hun plan om muqadem Basssem uit de weg te ruimen en te laten vervangen door een sjiiet en u hierbij om hulp vroeg. Nochtans wist de militie dat u goed bevriend was met Basssem. Er kan in casu worden verondersteld dat zij eerst zouden proberen zicht te krijgen op uw visie betreffende de kwestie soennieten-sjiieten en uw eventuele loyaliteit ten aanzien van hun plan zouden proberen nagaan om te vermijden dat u Basssem van hun plannen zou inlichten en zo mogelijks, samen met Basssem en zijn mannen van fawj 3, een complot tegen hen op poten zou zetten. Voorts mag het ook ten zeerste verbazen dat u, wanneer Asaeb u op 27 maart 2015 vroeg om gif te mengen in het brood voor fawj 3 en meer bepaald voor Basssem, direct weigerde mee te gaan in hun plan. U verklaarde nochtans dat Jasem, een winkelier uit uw buurt, op 3 maart 2015 ter plekke voor zijn winkel werd gedood omdat hij de dag voordien had geweigerd het gevraagde geld te betalen aan Asaeb. U merkte hierbij nog op dat Asaeb veel macht heeft in de wijk en veel mensen vermoord (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19). Er kan toch worden verwacht dat u, deze gebeurtenis indachtig, bedachtzamer zou geweest zijn alvorens vlakaf te weigeren mee te werken aan het plan van Asaeb. Dat u voorts - nadat Asaeb u op 27 maart 2015 aangeraden had nog eens goed na te denken en u meedeelde dat ze de dag nadien zouden terugkomen om uw definitieve antwoord te kennen - op 28 maart 2015 gewoon de intentie had om nog naar de bakkerij terug te keren, is niet geloofwaardig. U verklaarde dat u reeds op 27 maart 2015 het besluit genomen had om Irak te verlaten. U verklaarde echter dat u eerst nog geld moest ophalen bij mensen en bepaalde schulden moest betalen voor u kon vertrekken. Waarom u dan echter eveneens nog inkopen ging doen voor de bakkerij - u ging gist kopen die u nadien normaal naar de bakkerij zou brengen - is geenszins duidelijk. U merkte hierbij op dat u niet meer naar de bakkerij bent teruggekeerd nadat u door Asaeb op 27 maart 2015 werd aangesproken. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet meer bent teruggekeerd nadat u vernam dat uw zakenpartner werd neergeschoten. Dit wijzigt evenwel niets aan het feit dat u op 28 maart 2015 aanvankelijk wel de intentie had om nog naar de bakkerij te gaan nadat u uw aankopen had gedaan. Dit zet de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging eveneens op de helling. Eens zo opmerkelijk is het feit dat u geen enkele poging heeft ondernomen om uw goede vriend Basssem te informeren over het moordcomplot dat Asaeb tegen hem plande. U hiernaar gevraagd bent u ook helemaal niet duidelijk in uw verklaringen omtrent de redenen waarom u hem niet verwittigde. Zo verklaarde u eerst dat u Basssem voordien al had verteld over uw problemen met Asaeb en hij toch niets kon doen. Vervolgens stelde u dat u onderweg was naar Basssem op 28 maart toen u vernam dat uw bakkerij beschoten was waarna u direct naar Salehiya vluchtte. U dan gevraagd waarom u Basssem niet de dag voordien, nadat Asaeb u gezegd had dat ze hem uit de weg wilden ruimen, had verwittigd stelde u dat het al laat was om naar de fawj te gaan, u had schrik dat ze zouden zien dat u er naartoe ging. Vervolgens merkte u op dat het vanaf een bepaald uur verboden was om nog naar de fawj te gaan. U dan gevraagd waarom u Basssem niet kon bellen om hem in te lichten, ontweek u de vraag en stelde u dat u van plan was om de dag nadien bij hem te gaan en het hem te vertellen. Uiteindelijk stelde u dat u schrik had dat de terroristen zouden te weten komen dat u Basssem had verwittigd als u hem zou bellen. Waarom u schrik moest hebben om Basssem via te telefoon te verwittigen doch dan wel persoonlijk bij hem zou hebben kunnen langsgaan om hem te verwittigen, is niet duidelijk noch logisch. Bovendien blijkt uit uw latere verklaringen dat u niet de intentie had Basssem te verwittigen. U erop gewezen dat u tussen het bezoek van Asaeb bij u op 27 maart 2015, i.c. 19.30u 's avonds, en het moment waarop u vernam over de beschieting op uw zaak, i.c. 28 maart 2015 rond 11.45u, toch tijd genoeg had om bij Basssem langs te gaan en u gevraagd waarom u pas kon langsgaan nadat u uw aankopen had gedaan, kaatste u de bal terug en vroeg u zich luidop af waarom u

het risico zou nemen. U erop gewezen dat Bassem toch een vriend van uw was, gaf u het eigenaardige antwoord dat Bassem niet zo in gevaar was als u. Gezien Asaab u duidelijk te kennen had gegeven dat ze van plan waren uw vriend te doden, is dit toch een zeer opmerkelijk reactie. Uiteindelijk haalde u nogmaals aan dat u van plan was het hem te vertellen voor u het land verliet. U heeft dit echter niet gedaan. Dat u uw goede vriend op geen enkele manier verwittigde, zelfs niet probeerde hem in te lichten over het feit dat Asaab hem wilde doden is niet aannemelijk. Opmerkelijk is tevens het feit dat u niet eens weet of er na uw vertrek nog iets gebeurde met Bassem. U blijkt hier ook op geen enkele manier naar te hebben geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS p. 21, 22 en 23 en 28). Wat voorts de beschieting van uw zakenpartner betreft, moet worden opgemerkt dat u hierover enkel vermoedens kan uiten. U verklaarde dat hij werd beschoten om u te bedreigen. U gevraagd hoe u dit weet, kwam u niet verder dan op te merken dat het duidelijk is. U voorts om verduidelijking gevraagd repliceerde u dat ze dit waarschijnlijk zo besloten hadden omdat u weigerde mee te werken. U er dan op gewezen dat u toch bedenktijd had gekregen, stelde u dat Haji misschien al te weten was gekomen dat u weigerde en ze dus misschien al besloten hadden dit te doen. Wanneer vervolgens werd opgemerkt dat dit toch wel veel vermoeden zijn van uw kant, beperkte u zich tot de loutere stelling dat u zeker bent (zie gehoorverslag CGVS p. 24 en 25). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat. Het komt aan u toe om aan de hand van concrete elementen uw verklaringen aannemelijk te maken doch zulks is in casu niet het geval. U kan overigens ook geen overtuigend tastbaar begin van bewijs voorleggen betreffende de beschieting van uw zakenpartner. Dat u bovendien tot op heden niet blijkt te weten of uw zakenpartner de schietpartij overleefde en ook geen ernstige pogingen ondernam om hierover enige informatie te verkrijgen, is hoegenaamd niet aannemelijk. U verklaarde dienaangaande dat u enkel eens bij uw zus informeerde waar Yousef is. Waarom u niet naar Yousef zelf belde is niet duidelijk. U hiernaar gevraagd merkte u enkel op dat u niets van hem hoorde en dan besloot elders een nieuw leven te beginnen (zie gehoorverslag CGVS p. 25 en 26).

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen kan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die zich na uw vertrek zouden hebben afgespeeld, nl. dat u vanaf juni door de militie om de twee dagen bij u thuis werd gezocht en dat de militie vervolgens uw vader zou gedood hebben. Kan hierbij overigens de vraag worden gesteld waarom de militie pas vanaf juni 2015, een tweetal maanden na uw vertrek, naar u zou zijn beginnen zoeken. Bovendien is het niet geloofwaardig dat uw vader en broers gewoon in hun woning zouden zijn blijven wonen indien de militie daadwerkelijk om de twee dagen bij hen thuis binnenviel en uw vader telkens sloeg. U verklaarde dat ze nergens anders heen kunnen. Nochtans heeft u twee zussen die gehuwd zijn en op een eigen adres wonen. U gevraagd waarom ze niet bij uw zussen konden gaan, stelde u dat dit geen zin had omdat de militie ook daar naartoe zou gaan. Blijkt echter dat uw zussen niet werden lastiggevallen in Irak (zie gehoorverslag CGVS p. 11 en 27).

Ook al zou het vaststaan dat uw vader overleden is, u heeft op geen enkele manier aangetoond dat hij werd vermoord door Asaab omwille van u. U zou via uw zus vernomen hebben dat uw vader thuis werd doodgeschoten en uw zus zou het op haar beurt hebben vernomen van uw broer Raed die thuis was op het moment van de feiten. Waar u aanvankelijk nog verklaarde dat uw broer een getuige was van de feiten, blijkt dat hij enkel schoten hoorde en uw vader vervolgens heeft gevonden doch zonder te hebben gezien wat er gebeurde. U merkte nog op dat de daders dezelfde zijn als deze die om de twee dagen bij uw vader binnenvielen. Hierboven werd reeds aangehaald dat er aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht. U gevraagd te vertellen wat er precies gebeurde op het moment dat uw vader werd gedood, stelde u dat uw vader drinkt, zich in een café bevond en de militie beledigde. Een spion van de militie zou in het café aanwezig zijn geweest en de militie hebben ingelicht waarna uw vader werd gedood. Uiteindelijk stelde u niet zeker te zijn dat het zo gebeurde, maar dat het wel zou kunnen. U, gezien uw bewering dat uw vader omwille van u werd gedood, gevraagd hoe u dit weet, kwam u niet verder dan u luidop af te vragen wie het anders zouden kunnen zijn. U baseert zich ook hier alweer louter op vermoedens die op geen enkele manier worden gestaafd. Dat u een kopie van een overlijdensakte op naam van uw vader voorlegt, wijzigt niets aan voorgaande. In Irak kunnen alle documenten immers tegen betaling verkregen worden waardoor deze slechts een relatieve bewijswaarde hebben. De vaststelling dat dit document niet werd neergelegd in het kader van overtuigende verklaringen doet voorts afbreuk aan de bewijswaarde. Uit de voorgelegde kopie van de overlijdensakte kan hoogstens worden afgeleid dat uw vader om het leven kwam, doch geenszins dat zulks gebeurde omwille van de door u aangehaalde redenen of in de door u geschetste omstandigheden.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas en asielmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hun repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande niet in een ander daglicht plaatsen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen uw persoonsgegevens die in voorgaande niet worden betwist. De woonkaart bevestigt uw herkomst uit Bagdad, doch ook dit staat niet ter discussie. De kopieën van de foto's waarop u te zien bent tijdens uw werk in een bakkerij, bevestigt dan weer enkel uw - niet betwiste - werkzaamheden. De overlijdensakte op naam van uw moeder toont aan dat zij overleden is maar dit heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. De kopie van uw broers identiteitskaart en de kopie van de achterkant van uw vaders identiteitskaart tonen hun persoonsgegevens aan, niets meer en niets minder. Dat uw broer vermeld staat als getuige op de overlijdensakte van uw vader, toont voorts nog steeds niet aan dat uw vader werd gedood door Asaeb al Haqq omwille van u. De kopieën van de foto's die u voorlegde tonen, in tegenstelling tot wat u meent, niet aan dat uw winkel door Asaeb el Haqq werd in brand gestoken. Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat uit die foto's op geen enkele manier kan worden afgeleid welk gebouw is afgebeeld, wanneer en onder welke omstandigheden dit gebouw werd vernield. Ook al zou het vaststaan dat het om uw bakkerij gaat, dan nog blijkt uit deze foto's niet dat deze in brand werd gestoken door Asaeb al Haqq op 28 maart 2015 en dit nadat uw zakenpartner werd neergeschoten. Het DHL-verzendingsbewijs toont enkel aan dat u post ontving vanuit Bagdad, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie.

Omtrent de strijdigheden tussen zijn gezegden bij de DVZ en bij het CGVS, betoogt verzoeker dat de tijd bij de DVZ beperkt was en dat hij zijn verhaal slechts samengevat kon geven. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen bij het CGVS. Hij haalde aan bij de DVZ wel te hebben vermeld dat zijn vriend werd beschoten. Hij werd echter verplicht te stoppen. De tolk bij de DVZ zei telkenmale dat hij bij het CGVS voldoende tijd zou krijgen om alles te kunnen vertellen. Zijn verklaringen werden slechts in grote lijnen genoteerd.

Volgens verzoeker zijn de argumenten van verweerder over waarom de handelswijze van Asaeb Ahl Al Haq (AAH) niet geloofwaardig is loutere veronderstellingen. Hij was weldegelijk de perfecte kandidaat nu hij aan de oven stond. Gelet op de dreiging, wisten ze dat verzoeker niet anders kon dan akkoord gaan. Bovendien wil AAH zelf de handen niet vuil maken.

De motieven omtrent verzoekers reactie zijn andermaal loutere veronderstellingen. Verzoeker weigerde bovendien niet onmiddellijk doch draaide rond de pot. Had hij onmiddellijk geweigerd, dan was hij ter plekke gedood.

Verzoeker stelt aangaande zijn intentie om nog naar de bakkerij te gaan dat hij nog geld moest krijgen en nog schulden had. Hij wou zijn familie niet achterlaten met financiële problemen.

Verweerder overschat verzoekers relatie met Bassem. Hij was geen goede vriend doch een klant die maar af en toe langskwam. Verzoeker wou Bassem weldegelijk verwittigen voor hij het land verliet. Omdat hij van Bassem geen telefoonnummer had, kon hij hem enkel verwittigen door er persoonlijk naartoe te gaan. Toen hij op weg was, hoorde hij van de aanslag op de bakkerij. Hierdoor was hij niet meer in de mogelijkheid om Bassem alles te vertellen. Bassem voorheen op de hoogte brengen, zou een groot risico inhouden.

Verzoeker was bij de beschieting van Yousef niet aanwezig en werd door zijn werknemers op de hoogte gebracht. Yousef werd duidelijk gedood om de dreiging ten aanzien van verzoeker reëel te maken. Verzoeker kon Yousef niet bereiken. In een poging om informatie te krijgen, nam hij contact op met zijn zus. Verzoeker verloor alle telefoonnummers op weg naar Griekenland. Zelfs het contact met zijn familie is minimaal.

Verzoekers vader werd gedwongen om op hetzelfde adres te blijven. Er was geen andere keuze. Bovendien was er het risico dat de militie andere familieleden zou lastigvallen en wilde verzoeker dit vermijden.

Verzoeker voert aan dat met de overlijdensakte van zijn vader ten onrechte geen rekening wordt gehouden. Dat alle documenten in Irak vals kunnen zijn en tegen betaling kunnen worden verkregen, is een algemeen gegeven dat niet op de persoonlijke documenten van verzoeker kan worden toegepast. Dat AAH iets met de dood van verzoekers vader te maken heeft, is het logische gevolg van de incidenten die zich voordien afspeelden. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn vader omwille van zijn problemen werd gedood.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 3 EVRM, artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en afkomst van Bagdad niet worden betwijfeld.

Verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie. Verzoeker citeert uit deze informatie.

Verzoeker stelt dat verweerder er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging van verweerder is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Volgens verzoeker is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 EVRM in.

Verzoeker citeert uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen. Het aantal aanslagen en het algemene geweld is niet gedaald. Het aantal slachtoffers in Bagdad blijft constant. Verweerder erkent ook dat er gevaar bestaat voor onderrapportage.

Cedoca komt niet tot de conclusie dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld. Dit blijkt ook uit het in het administratief dossier opgenomen overzicht van aanslagen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoeker verwijst voorts naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 13 oktober 2015 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre. Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Recente persberichten maken melding van de nog steeds extreem ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van burgers.

Verzoeker stelt dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben. Hij wijst op de macht van de sjiiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoeker niet langer gecontroleerd door haar overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiiitische milities. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel.

Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoeker kanttekens. Hij wijst op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km ten westen van de hoofdstad.

Verzoeker verwijst naar onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd. Hij stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers. Verzoeker vervolgt:

“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.

Verzoeker, in deze uiterst penibele omstandigheden, terugsturen naar Bagdad, zou hem zonder enige twijfel blootstellen aan een schending van artikel 3 EVRM”

Verzoeker voert de schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Hij herhaalt dat Bagdad nog even gevaarlijk is als de afgelopen twee jaar. Tevens stelt hij:

“Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

(...)

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: “Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”.

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

(...)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerster verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

(...)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Irakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

*Maar dat verweerster, die vanuit die optiek, als politiek onafhankelijk instituut werd gecreëerd toegeeft aan externe druk en toestaat dat verzoeker hier slachtoffer van wordt vormt een overduidelijke **schending artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet.***

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoeker is één van deze pechvogels.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoont waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeker wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen.”

Verzoeker stelt dat het beleid van andere Europese landen niet aan de orde is. Verweerder moet de Belgische wetgeving respecteren en deze verschilt van de andere landen. Verzoeker verwijst naar de inhoud van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en naar hetgeen hieromtrent gesteld wordt in de memorie van toelichting. De Belgische wetgeving biedt bredere bescherming nu afstand werd gedaan van de vereiste van individualisering. Een vergelijking met het beleid in andere landen is irrelevant. Verweerder toont niet aan dat de Europese normen aldaar hetzelfde werden omgezet als in België.

Dat een relatief hoger aantal asielzoekers vrijwillig is teruggekeerd naar Bagdad, kan evenmin in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar. Verzoeker stelt dat dit het gevolg is van de beslissingsstop van verweerder en van de ontradingpolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd. *“Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument maar een cirkelredenering.”*

Verzoeker stelt als besluit:

“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier in alle rust bescherming te vinden?”

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het verzoekschrift: een bericht op de website van het CGVS (bijlage 3), een artikel uit *Knack* (bijlage 4), algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (bijlagen 5-14, 20-21), enkele persartikels uit *Het*

Nieuwsblad (bijlagen 15-16), een bericht van Staatssecretaris Theo Francken (bijlage 17), de Memorie van toelichting inzake de inhoud van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (bijlage 18) en een artikel uit *De Standaard* omtrent vrijwillige terugkeer naar Irak (bijlage 19).

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7): een overlijdensakte van zijn vader (bijlage 29), de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn vader (bijlage 30), de identiteitskaart van zijn broer, een voedselrantsoenkaart en identiteitsbewijzen van zijn vader (bijlage 31), een gerechtelijk dossier inzake de moord op zijn vader (bijlage 32) en een DHL-enveloppe met verzendbewijs (bijlage 33). Daarnaast citeert verzoeker uit informatie over de situatie in Bagdad en Irak (bijlagen 22-28). Volgens hem blijkt uit deze informatie dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.7. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van een vrees voor bedreigingen en vervolging vanwege AAH.

De geloofwaardigheid van verzoekers vrees ten aanzien van AAH wordt echter op fundamentele wijze ondergraven door zijn uiteenlopende verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker slaagt er in dit kader niet in om de bestreden beslissing te weerleggen waar gemotiveerd wordt:

“Zo dient er allereerst te worden op gewezen dat uw verklaringen afgelegd op het CGVS niet in overeenstemming zijn met hetgeen u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), in de vragenlijst van het CGVS. U verklaarde op het CGVS dat u sinds januari 2015 verplicht werd om (twee)wekelijks honderden dollars aan Asaeb al Haqq te betalen. In maart 2015 zou Asaeb u gevraagd hebben om gif te mengen in het brood dat u bakte voor Fawj 3 om zo uw soennitische vriend muqadem Bassem te doden. U zou dit geweigerd hebben waarop Asaeb u aanraadde nog eens goed na te denken. Ze zouden de dag nadien zijn terugkomen om uw definitieve antwoord te kennen, zo stelden ze. Echter, de dag nadien zouden ze zijn teruggekeerd en uw zakenpartner hebben neergeschoten. Later die dag zouden ze uw bakkerij in brand gestoken hebben waarbij deze volledig werd vernield. U haalde voorts nog aan dat u na uw vertrek door Asaeb werd gezocht. In juni-juli zouden ze om de twee dagen bij uw vader thuis zijn langsgesgaan op zoek naar u (zie gehoorverslag CGVS p. 5, 12, 17 ev.). Echter, voor de DVZ verklaarde u enkel dat u problemen kende met Asaeb al Haqq omdat u soms brood weggaf aan arme mensen en dit was niet naar hun zin. Asaeb zou de deur van uw bakkerij vernield hebben en uw bakkerij beschoten hebben. U verklaarde nog dat u door Asaeb werd bedreigd en uiteindelijk, mede door de onveilige situatie in Irak, besloot om uw land van herkomst te verlaten (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U maakte geen enkele melding van het feit dat u sinds januari 2015 vele dollars moest betalen aan Asaeb, door hen gevraagd werd om uw vriend muqadem Bassem te vergiftigen, dat uw zakenpartner vervolgens werd neergeschoten en uw bakkerij volledig werd vernield. Indien deze feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan kan logischerwijs worden verondersteld dat u deze eveneens op de DVZ zou hebben aangehaald, temeer dat het allemaal feiten betreffen die mee aan de basis lagen van uw beslissing uw land van herkomst te verlaten. Dat u evenmin melding maakte van de invallen die om de twee dagen plaatsvonden bij uw vader vanaf juni 2015, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw interview op de DVZ vond immers pas plaats eind juni 2015, i.c. 24 juni 2015, zodat u ook deze feiten wel degelijk reeds eerder kon hebben vermeld indien uw verklaringen de waarheid bevatten. Na confrontatie met deze bevindingen kon u hiervoor geen aannemelijke uitleg geven. U hield het erop dat u het wel had gezegd maar dat het niet werd genoteerd. Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS dat u alle redenen voor uw vlucht in grote lijnen had kunnen vertellen alsook dat hetgeen vermeld staat in uw DVZ-verslag overeenkomt met wat u toen op de DVZ heeft verteld (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en 31).”

Verzoeker komt aangaande de voormelde motieven immers niet verder dan een loutere herhaling van zijn gezegden bij het CGVS. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte motieven dienaangaande. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat AAH verzoeker onmiddellijk zou hebben ingelicht van het plan om Bassem uit de weg te ruimen en hem om hulp vroeg, en dit zonder ook maar enigszins te hebben getracht om zicht te krijgen op verzoekers visie op de sektarische spanningen, zijn eventuele loyaliteit ten aanzien van het plan en zijn band met Bassem. Dat zij er zomaar van zouden zijn uitgegaan dat verzoeker zou meewerken, is niet aannemelijk. Het risico bestond immers dat verzoeker Bassem zou inlichten, er zo toe zou bijdragen dat Bassem extra veiligheidsmaatregelen zou nemen en het plan zo onmogelijk zou maken. Tevens bestond het risico dat de leden van AAH die verzoeker bedreigden door toedoen van Bassem zouden worden gearresteerd.

Ook verzoekers reactie op de bedreigingen van AAH is niet aannemelijk. Waar hij in het verzoekschrift tracht te laten uitschijnen dat hij rond de pot zou hebben gedraaid in plaats van te weigeren, dient namelijk te worden vastgesteld dat dit niet kan worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen. Bij het CGVS gaf hij meermaals duidelijk aan dat hij weldegelijk weigerde. Zo verklaarde hij: *“(…) ze vroegen mij dus om zijn eten te vergiftigen. Ik heb geweigerd en toen begonnen mijn problemen”*. Even verder trachtte hij weliswaar te laten uitschijnen dat hij niet definitief weigerde.

Nadat hij meermaals de gestelde vragen over zijn exacte antwoord op het verzoek van AAH ontweek, verklaarde hij echter andermaal: *“Ik zei dat ik zoets niet zo doen en dan zeiden ze mij nog maar eens goed na te denken”*. Gevraagd of hij dan nog iets zei, gaf hij aan: *“Nee, niets. Ik zei dat ik het niet zou doen en ze zeiden mij goed na te denken (...)”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.18, 21). Dat verzoeker aan een machtige organisatie als AAH dermate onbedachtzaam en vlakaf zijn medewerking zou hebben geweigerd is geheel niet geloofwaardig. Dit geldt des te meer nu blijkens zijn terecht aangehaalde gezegden in de bestreden beslissing een winkelier uit zijn buurt die weigerde geld te betalen aan AAH ter plekke werd gedood en hij aangaf dat AAH in zijn wijk veel macht heeft en veel mensen vermoord.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven met recht gemotiveerd:

“Dat u voorts - nadat Asaeb u op 27 maart 2015 aangeraden had nog eens goed na te denken en u meedeelde dat ze de dag nadien zouden terugkomen om uw definitieve antwoord te kennen - op 28 maart 2015 gewoon de intentie had om nog naar de bakkerij terug te keren, is niet geloofwaardig. U verklaarde dat u reeds op 27 maart 2015 het besluit genomen had om Irak te verlaten. U verklaarde echter dat u eerst nog geld moest ophalen bij mensen en bepaalde schulden moest betalen voor u kon vertrekken. Waarom u dan echter eveneens nog inkopen ging doen voor de bakkerij - u ging gist kopen die u nadien normaal naar de bakkerij zou brengen - is geenszins duidelijk. U merkte hierbij op dat u niet meer naar de bakkerij bent teruggekeerd nadat u door Asaeb op 27 maart 2015 werd aangesproken. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet meer bent teruggekeerd nadat u vernam dat uw zakenpartner werd neergeschoten. Dit wijzigt evenwel niets aan het feit dat u op 28 maart 2015 aanvankelijk wel de intentie had om nog naar de bakkerij te gaan nadat u uw aankopen had gedaan. Dit zet de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging eveneens op de helling.”

Verzoeker komt niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere gezegden. Hoe hij hiermee afbreuk kan doen aan de voormelde, terechte motieven dienaangaande, kan niet worden ingezien. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts ongemoeid waar gesteld wordt:

“Opmerkelijk is tevens het feit dat u niet eens weet of er na uw vertrek nog iets gebeurde met Bassem. U blijkt hier ook op geen enkele manier naar te hebben geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS p. 21, 22 en 23 en 28).”

De voormelde vaststelling vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, door de Raad overgenomen. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker zich over het lot van Bassem zou hebben geïnformeerd indien hij de aangevoerde problemen werkelijk had meegemaakt.

Inzake de beschieting van zijn zakenpartner, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat voorts de beschieting van uw zakenpartner betreft, moet worden opgemerkt dat u hierover enkel vermoedens kan uiten. U verklaarde dat hij werd beschoten om u te bedreigen. U gevraagd hoe u dit weet, kwam u niet verder dan op te merken dat het duidelijk is. U voorts om verduidelijking gevraagd repliceerde u dat ze dit waarschijnlijk zo besloten hadden omdat u weigerde mee te werken. U er dan op gewezen dat u toch bedenktijd had gekregen, stelde u dat Haji misschien al te weten was gekomen dat u weigerde en ze dus misschien al besloten hadden dit te doen. Wanneer vervolgens werd opgemerkt dat dit toch wel veel vermoeden zijn van uw kant, beperkte u zich tot de loutere stelling dat u zeker bent (zie gehoorverslag CGVS p. 24 en 25). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat. Het komt aan u toe om aan de hand van concrete elementen uw verklaringen aannemelijk te maken doch zulks is in casu niet het geval. U kan overigens ook geen overtuigend tastbaar begin van bewijs voorleggen betreffende de beschieting van uw zakenpartner. Dat u bovendien tot op heden niet blijkt te weten of uw zakenpartner de schietpartij overleefde en ook geen ernstige pogingen ondernam om hierover enige informatie te verkrijgen, is hoegenaamd niet aannemelijk. U verklaarde dienaangaande dat u enkel eens bij uw zus informeerde waar Yousef is. Waarom u niet naar Yousef zelf belde is niet duidelijk. U hiernaar gevraagd merkte u enkel op dat u niets van hem hoorde en dan besloot elders een nieuw leven te beginnen (zie gehoorverslag CGVS p. 25 en 26).”

Verzoeker komt wederom niet verder dan een loutere herhaling van enkele van zijn eerdere verklaringen. Hiermee vermag hij geenszins afbreuk te doen aan de voormelde, terechte vaststellingen omtrent deze verklaringen.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus, kan derhalve op zich de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas niet herstellen.

De neergelegde stukken in het administratief dossier zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (administratief dossier, map 'documenten').

Inzake de overlijdensakte van verzoekers vader, waarvan ter terechtzitting het origineel wordt bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 7), blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat met zulke documenten in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. In dit kader is het overigens opvallend dat het jaartal in de voorgedrukte hoofding van de overlijdensakte duidelijk werd gemanipuleerd met een pen. Deze vaststellingen maken, tezamen met het feit dat de overlijdensakte geenszins wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de overlijdensakte van verzoekers vader. Hoe dan ook blijkt hieruit hoogstens dat deze persoon werd neergeschoten doch kan hieruit geenszins worden afgeleid dat dit iets te maken zou hebben met verzoeker en de door hem aangevoerde problemen.

De overige stukken kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken die benevens de reeds hoger besproken overlijdensakte worden neergelegd ter terechtzitting kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ten aanzien van het gerechtelijk dossier (bijlage 32) kan worden opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat met zulke documenten in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Bovendien is het opvallend dat, hoewel deze stukken een 'gerechtelijk' dossier zouden betreffen, geen van de neergelegde stukken enige officiële opmaak of hoofding bevat. Zij zijn allen met de hand geschreven. Bovendien blijkt *prima facie* dat al deze stukken (zowel betreffende de handgeschreven stukken als de overige hierop opgenomen stempels) kleurenkopieën betreffen die middels knip- en plakwerk eenvoudig te manipuleren zijn. De voormelde vaststellingen maken, samen met de vaststelling dat het gerechtelijk dossier niet wordt neergelegd in het kader en ter staving van een geloofwaardig relaas, dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan dit dossier.

De overige ter terechtzitting neergelegde stukken bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen (bijlagen 30-31, 33).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoeker toont *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Hoe dan ook dient inzake de tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangevoerde schending van enkele artikelen van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de

persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit zowel de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') als de *sub* 2.1.3. vermelde, bij het verzoekschrift gevoegde informatie en de *sub* 2.1.4. aangehaalde, ter terechtzitting neergelegde informatie, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Verzoekers verwijzing naar een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km buiten de hoofdstad Bagdad, kan aan deze laatste vaststelling geen afbreuk doen. Hij toont hiermee en met de in dit kader aangehaalde informatie (administratief dossier, stuk 12) niet aan dat er in Bagdad geen gezondheidszorg voorhanden zou zijn. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevoerde ontradingsspolitiek ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er, gelet op eventuele verschillen in nationale wetgeving, met het voorgaande geen rekening mag worden gehouden. Nog daargelaten dat hij deze verschillen in wetgeving niet aantoonbaar, vormt de wijze waarop andere landen de situatie in Bagdad inschatten immers weldegelijk een relevante en nuttige overweging teneinde deze situatie te beoordelen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoeker verwijt het CGVS verder dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Het CGVS heeft daarenboven niet de verplichting om te motiveren waarom het beleid gewijzigd wordt. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS